

[Udenrigsministeren.]

sultater hr. Per Hækkerup ligeledes efterlyste.

Jeg er ganske enig med det ærede medlem, når han anfører, at hvis våbenleverancerne kunne standses, ville det gavne bestræbelserne for at føre frem til en forhandlingsløsning. Det gav jeg klart udtryk for også i mit indlæg i FN's generaldebat for 14 dage siden, hvor jeg i det første egentlige afsnit af min tale rejste hele spørgsmålet om konflikten og understregede i den sammenhæng, at vi finder det yderst beklageligt, at udenforstående lande ikke har afstået fra at levere våben.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup kom videre ind på spørgsmålet om anerkendelse af Nordvietnam. Det er ikke mere end 4 måneder siden, at folketinget sidst havde lejlighed til indgående at drøfte dette spørgsmål. Ved den lejlighed udtalte et flertal af det nedsatte folketingsudvalg, at Nordvietnam opfylder de i folkeretten sædvanligt opstillede betingelser for, at et land bør anerkendes, men at man ikke finder tiden inde til, at Danmark kan optage diplomatisk forbindelse med dette land, før fredsforhandlingerne i Paris er mere afklarede. Efter regeringens opfattelse er der ikke inden for dette korte tidsrum indtruffet så afgørende nye omstændigheder, at en ændring af denne holdning kunne være motiveret. Jeg er derfor fortsat af den opfattelse, at vi bør se tiden an og ikke på nuværende tidspunkt ændre den Vietnampolitik, som Danmark igennem flere år konsekvent har ført.

Det ærede medlem hr. Frode Jakobsen mente, at regeringen burde udtale sin skuffelse over dødvandet i Parisforhandlingerne. Det fremgår nu allerede af åbningstalen, og det fremgik af mit indlæg i FN's generalforsamling, men jeg siger det gerne udtrykkeligt, at det for os alle er en dyb skuffelse, at fredsforhandlingerne ikke er kommet nærmere til et resultat, og på det udenrigspolitiske område har jeg som hr. Frode Jakobsen ikke noget større ønske, end at denne ulykkelige Vietnamkrig kunne afsluttes.

Hvad angår Vietnamhjælpen, som flere medlemmer, blandt andre det ærede medlem hr. Niels Helveg Petersen, spurgte til, vil jeg gøre nogle få bemærkninger og nævne,

at der er gjort et godt forberedende arbejde, siden den nordiske arbejdsgruppe blev nedsat; det skete i september 1967. De nordiske lande har finansieret dette forberedende arbejde. De har gjort det bl. a. ved hjælp af Røde Kors, som har udarbejdet beretninger over, på hvilke punkter der særlig er brug for hjælp, og med tilslutning fra regeringens økonomiudvalg planlægges der en humanitær indsats i Vietnam efter fjendtlighedernes ophør inden for en foreløbig ramme af 35 mill. kr. Netop i dag afholdes der i Helsingfors et møde i den nordiske arbejdsgruppe, hvor man på basis af et oplæg, der er udarbejdet af Røde Kors, diskuterer den fremtidige tilrettelæggelse af dette meget vigtige arbejde. På dette møde vil generalsekretæren for Den Internationale Røde Kors Liga komme til stede og forelægge en rapport med de nyeste oplysninger om bistandsbehovet i hele Vietnam.

Hvad den fællesnordiske bistand til genopbygningsvirksomheden angår, vil jeg sige, at det lige siden arbejdsgruppens oprettelse har været et klart direktiv, at fordelingen af denne hjælp skal ske upartisk, og at den først skal sættes i kraft efter krigens afslutning. De forhandlinger, der har fundet sted, har til fulde bevist, at det var en god idé at begynde i tide.

Jeg skal ikke komme ind på de forskellige muligheder for hjælpens tilrettelæggelse, som har været drøftet, jeg skal blot indskrænke mig til at konstatere, at de sonderinger, der har været gennemført, har gjort det klart, at vi i hvert fald indtil videre bør koncentrere os om et rent nordisk program uden tilknytning til allerede bestående internationale organisationer, og uden at udenforstående enkeltlande inddrages i virksomheden.

Det ærede medlem hr. Sigsgaard bad mig begrunde afslaget til den sydrhodesiske frihedsbevægelse og nævnte i den forbindelse, at dér har jeg indtaget en anden holdning end den svenske udenrigsminister. Jeg vil gerne sige til hr. Sigsgaard, at Sverige ifølge de for os foreliggende oplysninger ikke har givet nogen direkte støtte til den sydrhodesiske frihedsbevægelse. Sverige såvel som Danmark og de andre nordiske lande yder bistand til de sydafrikanske frihedsbevægelser på det humanitære og det uddannelsesmæssige område hovedsagelig